

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Пловдив , 29.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на пети юли, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова
Членове: Елена Р. Арнаучкова
Румяна Ив. Панайотова

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Елена Р. Арнаучкова Въззивно гражданско
дело № 20215000500271 по описа за 2021 година

Въззивно производство по реда на чл.258 и сл.ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, вх.№ 21033/22.03.2021г., подадена от „Т. г. ООД, ЕИК ***** представлявано от управителя Г. С. Г., ищец в производството пред първоинстанционния съд, чрез процесуален представител и съдебен адресат адв.И. Ив.Я., против Решение № 21025/17.02.2021г., постановено по гр.д.№ 124/2020г. по описа на ОС - Кърджали, с което се признава за недоказано оспорването истинността на ведомост по разплащателни пера за месец януари 2018г., разширена ведомост аванс за месец януари 2018г. от 19.02.2018г., договор за поръчка от 01.03.2018г., в частта им относно положените подписи на лицата, които се сочат за техни автори, отхвърля се предявеният иск от „Т. т.“ ООД, ЕИК ***** против СТ. Н. Н., ЕГН *****”, с правно основание чл.55, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, за заплащане на сумата в размер на 56 108лв., като получена без основание от ответника СТ. Н. Н. за периода от м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, както и се осъжда „Т. г. ООД, ЕИК ***** да заплати на СТ. Н. Н., ЕГН *****”, направените по делото разноси в размер на 3 311.10лв.Оплакванията във въззивната жалба са за неправилност на изцяло обжалваното решение, искането е за неговата отмяна и за постановяване на друго, с което да бъде уважен предявеният иск.

Насрещната въззвиваема страна, ответникът СТ. Н. Н., ЕГН ***** , който не е подал в

срок писмен отговор, чрез процесуалния си представител адв.Д.Д., оспорва подадената въззивна жалба в откритото съдебно заседание на 05.07.2021г. пред въззивния съд и моли за потвърждаване на обжалваното решение.

Постъпилата въззивна жалба е допустима, като подадена в законния срок, от активно процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес от въззивно обжалване, редовна е по съдържание и приложения и е изпълнена процедурата за изпращане на препис за отговор на насрещната въззиваема страна, поради което се поставя на разглеждане по същество.

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, въз основа на оплакванията в жалбата и оспорванията, след като извърши дължимата служебна, на осн.чл.269 ГПК, проверка на обжалваното решение, при преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема следното:

Производството, в което е постановено обжалваното изцяло решение, е образувано по искова молба/ИМ, вх.№ 2170/07.07.2020г., подадена от ищец „Т. г. ООД, ЕИК ***** срещу ответник СТ. Н. Н., ЕГН *****“, с която е предявен осъдителен иск с предмет парично вземане на ищцовото дружество спрямо ответника в размер на сумата 56 108лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В ИМ са били въведени следните твърдения: Ответникът СТ. Н. Н. работил в ищцовото дружество по безсрочен трудов договор/ТД № 50/01.01.2001г., последно изменен с допълнителни споразумения/ДС № 62/30.01.2014г. и № 272/15.10.2014г., на длъжността „главен счетоводител“, за неопределено време, при пълно работно време, с основно месечно трудово възнаграждение от 1 500лв. и, определено към 30.01.2014г., допълнително трудово възнаграждение „за клас трудов стаж и професионален опит“ - 7.80 %, в размер на 117лв., до момента на прекратяване на трудовото правоотношение. Със заповед на управителя на ищцовото дружество № 13/04.03.2019г., считано от 04.03.2019г., трудовото правоотношение на ищеца било прекратено, на основание чл.325, ал.1, т.1, вр. с чл.326 от КТ и молба - предизвестие с вх. № 01/03.01.2019г., при уговорения с допълнителното споразумение/ДС от 15.10.2014г. срок на предизвестие от 60 дни при прекратяване на трудовия договор. През периода от м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г. от изпълняващия по това време длъжността „счетоводител“ в ищцовото дружество - С. П. М., ЕГН ***** , която използвала електронния подпис на ищцовото дружество, без знанието и съгласието на управителя на последното на ответника били заплатени по банковата му сметка, следните суми, посочени като „премия“: за м. ноември 2017г.- 6000лв.; за м. декември 2017г.- 4500лв.; за м. януари 2018г. - 4000лв.; за м. февруари 2018г. - 4 500лв.; за м. март 2018г. - 5 000лв.; за м. април 2018г. - 5 500лв.; за м. май 2018г.- 5 050лв.; за м. юни 2018г. - 2 500лв.; за м. юли 2018г.- 2 500лв.; за м. август 2018г.- 1000лв.; за м. септември 2018г.- 4 558лв.; за м. октомври 2018г. - 6 000лв. и за м. ноември 2018г. - 5 000лв., или общо заплатената на ответника сума за посочения период била в размер на 56 108лв. На осн.чл.17, ал.1 и чл.15 от Наредбата за

структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ) в брутното трудово възнаграждение/БТВ на ответника се включвали, освен основното трудово възнаграждение, само тези допълнителни трудови възнаграждения, които са с постоянен характер, определени в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор, а целевата награда и месечната премия, поради предназначението си да стимулира трудовото участие и за да наградят показан висок резултат, не спадали към допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер. Съгласно чл.6, ал.12 от Вътрешните правила за работната заплата в ищцовото дружество, както и заповедите на управителя на дружеството, допълнителните трудови възнаграждения - премии на работниците и служителите се определяли от управителя индивидуално, съобразно изпълнението на задачите, възложени от управителя. На ответника в периода от м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г. не били определяни по реда на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ) и чл.6, ал.12 от Вътрешните правила за работната заплата в ищцовото дружество, допълнителни трудови възнаграждения – премии. Ето защо, получените от ответника парични суми в размер на 56 108лв. като „премии“ били получени без основание, тъй като липсвало правоотношение между ищцовото дружество и ответника в качеството му на „главен счетоводител“, което правоотношение да му дава право да получи посочената сума като премия.

Заявеното искане е ответникът да бъде осъден да заплати/възстанови на ищцовото дружество сумата от 56 108лв., като получена без основание за периода от м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане.

В подадения в срока по чл.131 ГПК от ответника писмен отговор на исковата молба, вх.№ 20 3466/26.10.2020г., искът се оспорва, като неоснователен, моли се за отхвърлянето му и за присъждане на разноски. Не се оспорва, че за исковия период ответникът е работил по безсрочно трудово правоотношение с ищцовото дружество, на пълно работно време, на длъжността „главен счетоводител“ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1 500лв., и допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 117лв., но това не било въз основа на безсрочен трудов договор/ТД № 50/01.01.2001г., а - въз основа на безсрочен трудов договор/ТД № 50/01.10.2001г., последно изменен с допълнителни споразумения /ДС № 62/30.01.2014г. и № 272/15.10.2014г. Не се оспорва, че трудовото правоотношение на ответника е било прекратено, по негова молба – предизвестие, вх. № 01/03.01.2019г., със заповед на управителя на ищцовото дружество, на основание чл. 325, ал.1, т.1, във вр. е чл.326 от КТ, считано от 04.03.2019г., но това не било въз основа на Заповед № 13/03.01.2019г., а – на Заповед № 13/04.03.2019г. Оспорва се превеждането на исковата сума по банковата сметка на ответника за периода м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г. да е станало без знанието и съгласието на управителя на ищцовото дружество. Оспорва се твърдените от ищцовото дружество Вътрешни правила за работната заплата в „Т. г. ООД да са съществували към посочената за издаването им дата, евентуално се възразява някой от работниците да е бил запознат с тях. Оспорва се исковата

сумада е получена от ответника без основание, поради липса на правоотношение между него и ищцовото дружество, даващо му право на това, поради което се оспорват твърденията в исковата молба, че ответникът дължи връщането ѝ на ищцовото дружество. Ответникът винаги бил лоялен, коректен, съвестен и честен служител на ищцовото дружество и никога не си позволявал да злоупотребява с доверието на управляващите и собствениците, с тяхното имущество и с това на дружеството имущество. Тези негови качества били оценени през годините, в които работил там, чрез постоянно увеличаване на получаваното от него възнаграждение. Доказателство за това били постоянно нарастващите допълнителни (премиални) възнаграждения (от 2000лв. до 6000лв. месечно) над основното му трудово възнаграждение в размер на 1500лв. месечно, които, всички, били изплащани на ответника със знанието и изричното нареждане на управителя на ищеца и ответникът ги получавал, което било в продължение на години, предхождащи процесния период, , видно от представените с отговора на ИМ справки за осигурителен доход за социално осигуряване по данни от декларации от Наредба Н-13 към КСО, за периодите от 01.01.2015г. до 31.12.2015г., от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. и от 01.01.2017г. до 31.12.2017г., подавани от ищцовото дружество. Това нямало как да става без знанието и изричното разпореждане на управителя на ищеца. На първо място, никъде, нито във ведомостите, нито в някои от счетоводните документи, преведените на ответника суми за исковия период не фигурирали като „премии“, а същите били посочени като „аванс“ и „трудова възнаграждение“. На следващо място, практика в ищцовото дружество е била да се дават допълнителни възнаграждения за допълнително стимулиране на персонала по различни критерии, определени и одобрени от управляващите - първоначално от С. Г. и съпругата му Г. С., а в последствие от управителя Г. Г. и майка му Г. С., които критерии се сменяли периодично, с които ответникът не бил запознат в детайли. Всички допълнителни възнаграждения предварително били съгласувани с управителя на дружеството и - едва след като същият ги одобрявал - се извършвало превеждането на сумите по сметки на персонала. Механизмът бил следният: Личният състав или техническите секретари в производствения офис съставяли списъци на работниците и служителите, които отговаряли на определените от управляващите критерии, като срещу името им се записвала сумата, след това списъците със сумите са се одобрявали окончателно от управляващите и, ако имало корекции, същите се нанасяли. След като списъците се одобрявали окончателно и общата сума ставала известна, обикновено Г. С., по- рядко Г. Г., изпращали списъците на С. П. М.а, която механично въвеждала данните работна заплата и премии в специализиран софтуер „Омекс“, които данни после се засичали от Г. С. и Г. Г.. След като всичко било уточнено с управляващите, се подготвял файл за масово плащане на работни заплати, който включвал имената на работниците и служителите, банковите им сметки и сумите за получаване, който файл се генерирал от самия софтуер и се изпращал на банката за изпълнение. През исковия период, от м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г., трудовите възнаграждения на ответника били превеждани и изплатени по неговата банкова сметка в Б. Д.“ АД от банковите сметки на ищцовото дружество в три различни банки, както е подробно описано в отговора на ИМ, като изплащането на трудовите възнаграждения от „Г. к.“ ЕООД, чийто едноличен

собственик на капитала и управител била Г. С., майка на управителя на ищцовото дружество и съпруга и майка на съдружниците в него, било извършено въз основа на сключен договор за поръчка от 01.03.2018г. между ищцовото дружество и „Г. к.“ ЕООД. При това положение будело недоумение твърдението, че управителят на ищцовото дружество не е знаел за извършените преводи. Нещо повече, установената практика на банките, обслужващи сметките на ищцовото дружество, чрез които били преведени сумите, изцяло изключвала твърдението на ищеца, че плащанията са били извършени от С. М. чрез електронен подпис на дружеството без знанието на управителя, тъй като всяка от банките изисквала двойна нотификация при извършвани плащания: преди разплащането първо се изисквало електронен подпис или влизане в сайта на банката с потребителско име и парола, а след това - чрез SMS- се изпращал код на телефона на управителя, който следвало да бъде въведен, за да се извърши разплащането. От „И. а. б.“ АД - клон Смолян, освен двойната нотификация, се изисквало представяне и на нареждане за масово плащане, разширена ведомост аванс и ведомости по разплащателни пера за съответния месец, които следвало да бъдат подписани от управителя на дружеството и заверени с печата на дружеството, и едва след това били извършвани плащанията по сметките на работниците и служителите, посочени в тях. Плащанията, извършени от „Б.“ АД, които били осъществени въз основа на договор за поръчка на ищцовото дружество с „Г. к.“ ЕООД, зареждали се и се потвърждавали със SMS, който получавала не С. М., а управителя на „Г. к.“ ЕООД - Г. С., а разплащателната сметка на „Г. к.“ ЕООД, от която се извършвали плащанията, се зареждала от адвокатската сметка на процесуалния представител на ищцовото дружество адв. Я. Това доказвало, че всички заплатени суми били съгласувани и проверени предварително преди да бъдат преведени на ответника, както и на другите работници и служители в ищцовото дружество. За всяко движение на пари управляващите получавали адекватна информация от различни независими източници (информация от ответника, личния състав, от получателите на сумите, SMS от банката за движение по сметки, салда по сметки и т.н.). Начинът на управление и контрол на дружеството не позволявал на никого да действа самоинициативно или свободно, без изрично одобрение от управляващите. Контролът и отчитането на действията на всички служители, включително и на ответника, се осъществявал ежечасово, в много редки случаи - ежедневно, особено касателно пари и плащания. При положение, че имало и най-малко разминаване между планираните плащания и реално извършените, веднага се искали и съответно давали подробни обяснения на управителя или неговата майка - Г. С.. Преводите на трудовите възнаграждения били извършвани не само със знанието на управителя на ищеца, но и по негово изрично разпореждане, за да се платят с тях допълнително мотивиращите стимули на персонала, които управляващите са искали да дадат. На следващо място, преведените за исковия период суми на ответника били нетни, чиста сума за получаване след извършените удържки, и същите включвали както допълнително възнаграждение за постигнати резултати, така и основното му трудово възнаграждение и допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит. На следващо място, ответникът добросъвестно бил получил всичките си трудови възнаграждения, включително включената в тях премия, поради което не дължал

връщане на сумите на ищцовото дружество, на осн. чл.271, ал.1 от КТ.Що се касае до посочените Вътрешни правила за работната заплата в ищцовото дружество, на ответника не било известно същите изобщо да са съществували към посочената за издаването им дата, но, дори да е имало такива, никой от работниците не бил запознат с тях, тъй като нямало данни да са ги подписали. Дори да се приемело, че такива са съществували, дължимостта за качествено и навреме изпълнени поръчки на всеки работник и служител на допълнително ТВ – премия било изрично предвидено в разпоредбата на чл.6, т.12 от Раздел IV „Определяне и изменение на допълнителните трудови възнаграждения“ от Вътрешни правила за работната заплата в ищцовото дружество . След като било изрично регламентирано, че премията е индивидуална за всеки и същата се определя от управителя на дружеството, нямало как да се приеме, че в продължение на години ответника е получавал такова допълнително трудово възнаграждение без знанието и одобрението на ищеца. Напротив, безспорно се установявало, че определянето на точния размер на трудовото възнаграждение на ответника и неговото заплащане е ставало въз основа на изричното разпореждане на управителя на ищцовото дружество.Тъй като за исковия период било налице валидно трудово правоотношение, по което ответникът престира труд, за който съответно му се е дължало заплащане на трудово възнаграждение, нямало как да се приеме, че дължимото и заплатено трудово възнаграждение на ответника е получено от него без основание.

За да се постанови решението, с което се признава за недоказано оспорването истинността на ведомост по разплащателни пера за месец януари 2018г., разширена ведомост аванс за месец януари 2018г. от 19.02.2018г., договор за поръчка от 01.03.2018г., в частта им относно положените подписи на лицата, които се сочат за техни автор и е отхвърлен искът за възстановяване/връщане на твърдяната да е получена отответника в периода ноември 2017г.- ноември 2018г.без основание сума в общ размер 56 108лв., ведно със законната лихва от подаване на ИМ до окончателното изплащане, е прието следното:

Прието е за безспорно и установено от приетите по делото писмени доказателства: заверени копия от допълнително споразумение № 6/01.02.2012 г. към трудов договор № 50/01.10.2001г., допълнително споразумение № 62/30.01.2014г. към трудов договор № 50/01.10.2001г., допълнително споразумение № 272/15.10.2014г. към трудов договор № 50/01.10.2001г. и заповед № 13/04.03.2019г., че за исковия период ответникът СТ. Н. Н. е бил в трудово правоотношение на длъжността „главен счетоводител“с ищцовото дружество до 04.03.2019г., когато трудовото му правоотношение е било прекратено.

Прието е, че от събраните по делото доказателства не се установява основният довод, релевиран в исковата молба, че получените от ответника за исковия период суми като допълнително възнаграждение, „премии“, са били изплатени от С. П. М., без знанието и съгласието на управителя на ищцовото дружество.Като логични, последователни и подкрепени и от останалите доказателства по делото, са кредитирани показанията на св.С. П. М., от които е прието да се установява, че определянето и заплащането на трудовите

възнаграждения винаги е било със знанието и одобрението на управителя на дружеството по следния механизъм: св. С.М. изготвяла ведомостите и ги предавала на управителя на фирмата Г. С.; определянето на премиите се извършвало от Г.С.; св.С.М. изготвяла окончателните резултати и отново ги предавала на Г. С., която отново ги преглеждала и ги връщала на свидетелката; св.С.М. изготвяла и генерирала файл от програмен продукт „Омекс“ с банковите сметки на работниците и служителите за трансфер, който предавала на главния счетоводител С.Н. по e-mail; след това, отново с разрешението на управителя, файлът се прехвърлял към банката, след което отново се връщал със SMS известяване на телефона на Г. С.. Прието е, че показанията на свидетелката С. П. М. се подкрепят от заключението на назначената комплексна съдебно - счетоводна и компютърно-техническа експертиза с вещи лица И. К. Н. и В. Г. Т., от което е прието да се установява по безспорен начин, че изплатените на ответника суми като премии е осъществено със знанието и съгласието на управителя на ищцовото дружество, тъй като същите са били начислени във ведомостите за заплати за съответния месец и са били включени и в Годишните финансови отчети/ГФО за 2017г. и 2018г. на ищцовото дружество като разходи за заплати, включващи всички начислени възнаграждения; а ГФО за 2017г. и 2018г. са били одитирани, одитите са приключили с доклад на независимия одитор с мнение, че представят достоверно финансовите резултати от дейността на дружеството и паричните му потоци, приети са били от Общо събрание на дружеството, за което са били съставени протоколи, Общото събрание на дружеството е взело решение за обявяването им в Търговския регистър/ТР към Агенция пописванията/АВ, а разходите за заплати, включващи всички начислени възнаграждения, като част от всички разходи на ищцовото дружество, са били декларирани пред НАП. Ето защо, е прието за нелогично твърдението на ищцовото дружество, че управителят на ищцовото дружество не е знаел какви заплати и премии са били изплащани на работниците и служителите, в т.ч. на ответника, при положение, че е „съставил и подписал всички счетоводни документи, предоставени на банки за масови плащания, вписани в Търговския регистър и декларирани в НАП“. За несподелим е приет и доводът на ищцовото дружество, че е липсвало правоотношение, по силата на което на ответника да бъдат изплащани допълнителни възнаграждения като премии, тъй като между страните по делото за исковия период е имало съществуващо трудово правоотношение за заемане от ответника на длъжността „главен счетоводител“, допълнителните възнаграждения за постигнати резултати са имали предназначението да го стимулират, поради което не са били получени от него без основание. Що се отнася до релевираните доводи, че изплатените на ответника премии не са били определени по реда на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, е прието, че този нормативен акт урежда минималните размери на допълнителните трудови възнаграждения, но „няма никаква забрана“ работодателят, по свое усмотрение, да определя допълнителни възнаграждения, тъй като се касае за търговско дружество. Такава забрана нямало и в чл.6, ал.12 от Вътрешните правила за работната заплата в ищцовото дружество, напротив, цитираният текст предоставял такава възможност за изплащане на всеки работник или служител на допълнително трудово възнаграждение - премия.

В откритото производство по чл.193 ГПК по оспорване от ищцовото дружество на истинността на следните представени от ответника с отговора на ИМ писмени доказателства: ведомост по разплащателни пера за месец януари 2018г., разширена ведомост аванс за месец януари 2018г. от 19.02.2018г. и договор за поръчка от 01.03.2018г., в частта им относно положените подписи на лицата, които се сочат за техни автори, е прието следното: Доказателствената тежест за доказване оспорването е разпределена за ищцовото дружество, на основание чл.193, ал.3, предл.1 от ГПК и е допусната е съдебно-почеркова експертиза. От писменото заключение на назначеното вещо лице Д. М. (л.157) и обясненията на вещото лице в с.з. на 05.02.2021г. се установява, че подписите в представените по делото фотоелектрични копия на оспорените документи не притежават добро качество на изображението и нямат достатъчно идентификационни признаци, индивидуализиращи изпълнителя, поради което въз основа на тях не може да се извърши сравнително изследване; при посещението на вещото лице в ищцовото дружество му бил отказан достъп до оригиналите с довод, че следва да ги търси от ответника, а от разговор по телефона на вещото лице с процесуалния представител на ответника станало ясно, че и ответникът не разполага с оригиналите. Като краен резултат в обжалваното решение е прието, че оспорването е недоказано, тъй като е прието, че оспорените документи са се намирали при ищцовото дружество, което е създадо пречки да бъде извършена назначената съдебно-почеркова експертиза.

При извършване на служебна проверка на изцяло обжалваното решение, на осн. чл.269 ГПК, се констатира, че същото е валидно и допустимо.

В изпълнение на служебните правомощия на съда за правилно приложение на императивни правни норми, се приема, че, след правилно определяне на въведения от ищеца в ИМ предмет на делото, е правилна дадената от първоинстанционния съд материално-правна квалификация - чл.55, ал.1, пр.1 и чл.86 ЗЗД.

Въззивната проверка за правилност, на осн. чл.269 ГПК, се извършва на обжалваното решение в неговата цялост, само на поддържаните оплаквания за неправилност във въззивната жалба, които са следните: Решението било необосновано спрямо доказателствената съвкупност и постановено при допуснати процесуални нарушения. Първоинстанционният съд не обсъдил и оценил в тяхната съвкупност всички събрани по делото доказателства, като вместо това обсъдил едностранчиво само представените от ответника доказателства, без да се извърши оценка на представените доказателства от ищеца. Така, в решението били обсъдени единствено показанията на св.С.М., без да бъдат обсъдени показанията на свидетелката на ищеца Г.С.. Не била обсъдена неоспорената от ответника Заповед № 14/10.12.2018г., съгласно която, считано от декември 2018г., допълнителни ТВ-премии, по преценка на управителя, ще получат всички пряко свързани с производството нормени служители, с изкл. на отдел „Администрация“. От мотивите на обжалваното решение не ставало ясно защо е прието, че управител на ищцовото дружество е Г.С., след като, видно от Търговския регистър, считано от

06.11.2017г. и до сега негов управител е Г.Сл.Г..Не били изразени мотиви по довода, основан на чл.17, ал.1 във вр. чл.15 НСОПЗ, за елементите на БТВ, че целевата награда и месечната премия, с оглед предназначението си, не са сред допълнителните трудови възнаграждения/ДТВ с постоянен характер.Оспорени са, като необосновани, мотивите, че получените за исковия период суми от ответника като „премии“ са на правно основание съществуващото трудово правоотношение/ТПО, тъй като за процесния период на ответника не е било начислявано допълнително трудово възнаграждение/ДТВ-премии по определения ред в ищцовото дружество, по НСОПЗ и Заповед № 14/10.12.2018г., а от събраните по делото доказателства се установявало, че ответникът, в качеството си на „главен счетоводител“, сам си е определял ДТВ (премии), които не е могъл да получава, съгласно НСОПЗ, чл.6, ал.12 ВПРЗ в ищцовото дружество и Заповед № 14/10.12.2018г.Оспорват се не и мотивите, че не е доказано оспорването на автентичността на представените от ответника ведомост по разплащателни пера за месец януари 2018г., разширена ведомост аванс за месец януари 2018г. от 19.02.2018г., договор за поръчка от 01.03.2018г.Оспорват се мотивите, на които същите се основават, че ищцовото дружество е създадо пречки за извършване на съдебно-почерковата експертиза, като извършени в нарушение на чл.182, ал.1 и чл.161 от ГПК.В тази връзка се поддържа, че съдът неправилно не съобразил, че ответникът е бил задължен от съда да представи оригиналите на оспорените от ищцовото дружество документи и твърдението на ищцовото дружество, че тези документи не съществуват и не може да му се вмени задължението да предоставя техните оригинали, поради което неправилно не е изключил от доказателствения материал по делото оспорените от ищцовото дружество документи.

Преди всичко следва да се посочи, че, противно на неоснователно поддържаното в жалбата, цитираната в нея Заповед № 14/10.12.2018г., за която е твърдяно в жалбата, че ограничавала заплащането на допълнителни възнаграждения за премии на служители в отдел „Администрация“ в ищцовото дружество, не е могло и не следва да бъде обсъждана и оценявана от съда, тъй като за нея в преклузивния срок не са били въведени твърдения и същата не е била представена по делото, а и за нея в жалбата не са въведени твърдения да е относима за исковия период, м. ноември 2017г.- ноември 2018г., който предшества издаването ѝ.

Основателно е оплакването в жалбата, че при постановяване на решението е допуснато на процесуално нарушение, изразяващо се в необсъждане на доказателствената съвкупност.По заявеното в жалбата конкретно оплакване за необсъждане на показанията на св.Г. С. С. се приема следното:Свидетелски показания са били, на общо основание, допустими за установяване съществуването на Вътрешни правила в ищцовото дружество и за механизма на начислявани трудовите възнаграждения и премиите в ищцовото дружество за исковия период.Заявеното доказателствено искане от ищцовото дружество за допускане на свидетел за тези обстоятелства, заявено за първи път в първото редовно с.з. пред първоинстанционния съд на 14.12.2020г., не е било преклудирано, съгласно чл.146, ал.3 ГПК, доколкото следва да се приеме, че същото е било предприето, поради въведените възражения в отговора на ИМ и

дадените от съда указания с доклада по чл.146 ГПК, с който на ищцовото дружество е разпределена доказателствената тежест за установяване, че на ответника не са били начислявани ДТВ-премии на твърдяното основание - НСОПЗ и чл.6, ал.12 ВПРЗ в ищцовото дружество.Тъй като на ищцовото дружество е бил допуснат свидетел за посочените обстоятелства, а, след поименното му посочване от ищцовото дружество, в с.з. на 05.02.2021г. е разпитана св.Г.С., в решението първоинстанционният съд е имал правомощия(право и задължение) да извърши анализ и оценка на показанията на тази свидетелка, поотделно и заедно с останалата доказателствена съвкупност, като посочи които конкретни правно - релевантни за спора факти приема за установени или не въз основа на тях.Тъй като тези правомощия не са изпълнени от първоинстанционният съд, е допуснато процесуално нарушение по чл.235, ал.2 ГПК.

Веднага следва да се посочи обаче, че, сами по себе си, допуснатите от първоинстанционният съд процесуални нарушения при обсъждането на доказателствената съвкупност не се отразяват на правилността на решението, тъй като въззивният съд, като втора, но по същество инстанция, дължи да се произнесе по поставения материално-правен спор, след като обсъди доказателствата по делото.

При извършване на дължимата дейност по разрешаване на поставения материално-правен спор въззивният съд намира следното:

По въпроса за разпределението на доказателствената тежест по спорове и в трите хипотези на чл.55, ал.1 ЗЗД - начална липса на основание, отпаднало и неосъществено основание, общото между които е правопораждащият положителен факт - плащането (т.1 [ППВС № 1/79г.](#)) установената съдебна практика на ВКС(Решение № 211 от 26.11.2013г. на ВКС по т. д. № 1082/2012 г., II т. о., ТК и цитираните в него [Решение № 138/7.10.2009г. по т. д. № 375/2009г.](#) на ВКС, ТК, II т. о и [Решение № 556/13.07.2010г. по гр. д. № 46/2009](#) на ВКС, IV г.о.), приема, че ищецът доказва само настъпването на факта на плащането, а в доказателствена тежест на ответника е да докаже съществуването на основание да получи, съответно – да задържи извършеното сумата, което разрешение е в унисон с общата процесуално - правна разпоредба за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес, съгласно [чл. 154, ал. 1 ГПК](#), че всяка страна доказва фактите, на които основава своите искания и възражения и с принципа и, че не се доказват отрицателни факти - в случая, липсата на основание.

В разглеждания случайпо делото не е било спорно и е установено от заключението на комплексната съдебно-счетоводна и компютърно-техническа експертиза (л.129-139), че за исковия период - м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г. от банковите сметки на ищцовото дружество в три посочени банки по индивидуализираната в заключението по банковата сметка на ответника в Б. Д.“ АД е постъпила сума в общ размер 64 811.83лв.

Спорът е за наличие на основание за ответника да задържи част от общо преведената по

банков път от ищцовото дружество и постъпилата по неговата банкова сметка за исковия период в размер на 64 811.83лв., а именно исковата сума в размер на 56 108лв.

Установяването на основание за ответника да задържи исковата сума е изцяло в негова доказателствена тежест.

В тази връзка по делото не е било спорно и е безпротиворечиво установено следното: За исковия период - м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г. - страните по делото са били в безсрочно трудово правоотношение, възникнало въз основа на индивидуален трудов договор/ИТД № 50/01.10.2001г. и допълнителни споразумения/ДС към него, за изпълнение от ответника на длъжността „главен счетоводител“, при пълно работно време. Индивидуално уговореното в трудовия договор/ТД и допълнителните споразумения/ДС към него брутно трудово възнаграждение/БТВ на ответника се е състояло от следните компоненти: основно трудово възнаграждение/ОТД в размер на 1500лв. и допълнително трудово възнаграждение/ДТВ за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 117лв., като е нямало спор, че ответникът е изпълнявал трудовите си функции на заеманата длъжност в ищцовото дружество, ищцовото дружество му е дължало заплащане на уговореното трудово възнаграждение.

Тъй като по делото не е било спорно и е установено, че за исковия период - м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г.- по банковата сметка на ответника са били преведени от банковите сметки на ищцовото дружество суми, които надхвърлят уговорените в ИТД основно трудово възнаграждение/ОТД в размер на 1500лв. и допълнително трудово възнаграждение/ДТВ за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 117лв., спорът следва да се сведе до размера на дължимото трудово възнаграждение на ответника за исковия период, конкретно за дължимостта на ответника на допълнително текущо трудово възнаграждение за постигнати резултати от труда. В тази връзка са въведени от ищцовото дружество твърдения, че заплатените на ответника за исковия период суми за допълнително текущо трудово възнаграждение за постигнати резултати от труда било без знанието и съгласието на управителя на ищцовото дружество, като такива допълнителни възнаграждения не са били определяни на ответника нито по реда в Наредбата за структурата и организацията на работната заплата с доводи, че премията нямала характер на ДТВ с постоянен характер, с позоваване на чл.17, ал.1 от Наредбата, нито по реда на чл.6, ал.12 от Вътрешните правила за работната заплата в ищцовото дружество.

Съгласно приложимата разпоредба на [чл. 13, ал. 1, т.1 НСОПЗ](#), допълнителни трудови възнаграждения за постигнати резултати от труда - текущо, за година или за друг период могат да се определят с колективен трудов договор, с вътрешни правила за работната заплата и/или с индивидуален трудов договор.

По въпроса за начина, по който се определя размерът на премиалното трудово възнаграждение (бонус) по [чл. 13, ал. 1, т.1 НСОПЗ](#), съдебната практика (Решение № 100 от 8.07.2020 г. на ВКС по гр. д. № 4564/2019 г., IV г. о.) приема следното: Основната работна

заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по [чл. 107 КТ](#), според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните трудови възнаграждения са различни плащания: за трудов стаж и професионален опит, за по-висока лична квалификация, за нощен труд, за положен извънреден труд, за работа през почивни дни и дните на официални празници, за времето, през което работникът или служителът е на разположение на работодателя извън територията на предприятието и др. Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер са тези по [чл. 11 НСОПЗ](#) – за по-висока професионална квалификация (работник или служител, притежаващ образователна и научна степен "доктор" или научна степен „доктор на науките“) и по [чл. 12 НСОПЗ](#) – за придобит трудов стаж и професионален опит. Те са задължителни за изплащане (вж. [6, ал. 1, т. 1 НСОПЗ](#)), когато са налице предпоставките за придобиване на правото да се получават от конкретния работник или служител. Премиялното възнаграждение (бонус) за постигнати резултати – индивидуални или общи, е включено в заплатата над основното трудово възнаграждение. Когато заплащането на премията е регламентирано от правилата за работна заплата в предприятието и критерий за получаването ѝ е извършената работа (постигнати резултати), а не само времето, през което работникът е предоставил работната си сила, то се касае за възнаграждение над основната работна заплата по системата за заплащане на труда според изработеното – по [чл. 17, ал. 1, т. 2 НСОПЗ](#). То се дължи само, доколкото работодателят е определил условията и размера, в който ще се плаща. Те пък следват от договорите и вътрешните правила по [чл. 13, ал. 1 от НСОПЗ](#). Както е изяснено в [Решение № 176/10.01.2019 г.](#) по гр. д. № 3658/2017г. на ВКС, III г.о., съдът няма правомощие да контролира преценката на работодателя да включи или не, евентуално до какъв размер, определено с вътрешните правила или договори допълнително премиялно възнаграждение. С такива правомощия съдът разполага, когато плащането е уговорено като постоянен елемент от трудовото възнаграждение и определянето на размера зависи от количеството и качеството на вложения труд, но не от приемането и изпълнението на определени политики от работодателя. Когато целевия бонус не е с постоянен характер и неговото изплащане не е безусловно задължение на работодателя, а се следва след извършване на автономна преценка на предварително определен от работодателя орган (служител), определянето на такъв и конкретният му размер, не подлежи на съдебен контрол.

В случая, се приема, че по делото не е доказано, предвид заявеното възражение в отговора на ИМ, от доказателствената съвкупност, конкретно от показанията на св.Г.С., тъй като показанията ѝ за тези факти са твърде общи, за исковия период, в ищцовото дружество да са действали вътрешни правила за работната заплата, каквито са обективирани в приложения към ИМ документ (л.10-11).Тъй като не са въведени твърдения за исковия период да е било договорено допълнително премиялно възнаграждение, следва да се приеме, че исковата сума е заплатена като текущ месечен, целеви бонус, който не е с постоянен характер и неговото

изплащане не е било безусловно задължение на работодателя, а се е следвало след извършване на автономна преценка от работодателя или на предварително определен от него орган (служител).

Следователно, в предмета на делото, в доказателствена тежест на ответника, е установяването, че изплащането на сумите за целеви бонус за исковия период не само е извършено със знанието на ищцовото дружество, работодател, но и - по неговата или на оправомощен от него орган изрична автономна преценка и воля.

Неоснователно е оплакването в жалбата за допуснато от съда процесуално нарушение, изразяващо се в неизключване от доказателствения материал на оспорените от ищцовото дружество писмени доказателства, поради следните съображения: Невярно е твърдяното в жалбата, че ответникът е бил задължен от съда да представи оспорените от ищцовото дружество писмени доказателства. Вярно е точно обратното. Ищцовото дружество е било задължено от съда, на осн. чл.190, ал.1 ГПК, по изрично заявеното в този смисъл в отговора на ИМ доказателствено искане на ответника, да представи оригиналите на приложените към отговора на ИМ нареждане за масово плащане, разширена ведомост аванс и ведомости по разплащателни пера за м. ноември 2017г.- ноември 2018г. Ето защо, и на осн. чл.190, ал.2 ГПК, в правомощията на съда е бил да преценява, съгласно чл.161 ГПК, какви са последиците от непредставянето на тези документи, респективно, противно на неоснователно поддържаното в жалбата, непредставянето на оригиналите на документите по делото не е било основание за изключването им от доказателствената съвкупност по делото.

Противно на неоснователно поддържаното в жалбата, са правилни оспорените мотиви, че не е доказано оспорването от ищцовото дружество на представените от ответника с отговора на ИМ писмени доказателства. Тъй като се касае за изходящи от ищцовото дружество документи, са правилни оспорените изводи, че оригиналите са се намирали при него. С оглед данните по делото, тъй като ищцовото дружество е било задължено от съда, на осн. чл.190, ал.1 ГПК, да представи оригиналите, но задължението не е изпълнено, както и не е осигурило достъп до тях на вещото лице при посещението му, са законосъобразни, като основани на разпоредбата на чл.190, а.2 във вр. с чл.161 ГПК, изводите за недоказване на оспорването.

По делото е безпротиворечиво установено по делото от заключението на комплексната СЕ, което се подкрепя от представените с отговора на ИМ договор за поръчка, справки за осигурителен доход, копия от ведомости, нареждане за масово плащане и разширена ведомост аванс, оспорването на автентичността на които от ищцовото дружество не е доказано, както и от показанията на св.С.М. следното: Изплатените трудови възнаграждения на ответника за исковия период са били начислени във ведомостите за заплати за съответния месец, при съставяне на ГФО за 2017г. и 2018г. на ищцовото дружество разходите за заплати са включили всички начислени възнаграждения, съставените ГФО за 2017г. и

2018г. са одитирани, приети от ОС на дружеството и обявени в ТР и разходите за заплати на ищцовото дружество, включващи всички начислени възнаграждения, са декларирани пред НАП. Установява се от заключението на комплексната СЕ, че за извършване на преводи на суми за работна заплата за м. ноември и декември 2017г. от банковата сметка на ищцовото дружество в Б. Д.“ АД е била необходима двойна нотификация. Такава е била уговорена в сключения през 2016г. с ищцовото дружество, представлявано от предишния управител С. Г., договор за ползване на електронните канали Д. Д., в който избраният метод на подписване бил комбинация от КЕП и еднократен код с временна валидност на изрично посочен в договора телефонен номер. Към договора било сключено допълнително споразумение от 07.11.2017г. с новия управител Г.Г., който единствен останал с активен достъп – с инструмент за подписване, а ответникът Ст. Н. и Г. С. Г. а имали само пасивен достъп или нямали инструмент за подписване, но останал същият телефонен номер за получаване на еднократен код. Установява се от заключението на комплексната СЕ, че за извършване на преводи на суми за работна заплата за м. януари и февруари 2018г. от банковата сметка на ищцовото дружество в Банка „И. а.“ АД упълномощен да се разпорежда е бил управителят Г.Г.. Установява се от заключението на комплексната СЕ, че за извършване на преводи на суми за работна заплата за м. февруари 2018г. до ноември 2018г. от банковата сметка на ищцовото дружество в Банка „Б.“ АД не се е налагало двойна нотификация, тъй като нареждането им е ставало чрез дистанционен канал за банкиране от потребителя на интернет банкирането - представляващия „Г. к.“ ЕООД.

С оглед коментираните доказателства, се налага извод, че определянето на сумите за допълнително премиално трудово възнаграждение на ответника за ищцовия период е извършено след извършване на автономна преценка и определяне на конкретния размер от предварително определен от ищцовото дружество на орган (служител), а изплащането им е извършено от лицата, които са имали право да се разпореждат със средствата по банковите сметки на ищцовото дружество. Тези изводи не са по никакъв начин опровергани от показанията на св.Г.Г.а, тъй като същите, преценявани на осн. чл.172 ГПК, т.к. е майка на управителя на ищцовото дружество и заинтересована да дава показания, остават изолирани, че синът ѝ, който бил вписан като управител в ТР на 06.11.2017г., не бил запознат с работните заплати, които получавали работниците.

Поради изложеното, предявеният кондикционен иск е неоснователен и следва да се отхвърли. Допълнително самостоятелно основание за отхвърляне на иска е получаването от ответника добросъвестно на сумите за трудови възнаграждения за ищцовия период, в които, както се посочи по-горе, е включено и допълнително премиално трудово възнаграждение, поради което не дължи връщане на претендираните от ищеца, на осн. чл.271, ал.1 от КТ.

При съвпадане с крайните изводи, обжалваното решение, като законосъобразно, се потвърждава.

Отговорност за разноски: С оглед този инстанционен резултат, въззивникът дължи

разноските на въззиваемия за адвокатско възнаграждение в размер на 2700лв., доказани да са извършени с представения договор за правна защита на л.19.

Мотивиран от това, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 21025/17.02.2021г., постановено по гр.д.№ 124/2020г. по описа на ОС - Кърджали, с което се признава за недоказано оспорването истинността на ведомост по разплащателни пера за месец януари 2018г., разширена ведомост аванс за месец януари 2018г. от 19.02.2018г., договор за поръчка от 01.03.2018г., в частта им относно положените подписи на лицата, които се сочат за техни автори, отхвърля се предявеният иск от „Т. т.“ ООД, ЕИК ***** против СТ. Н. Н., ЕГН *****, с правно основание чл.55, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, за заплащане на сумата в размер на 56 108лв., като получена без основание от ответника СТ. Н. Н. за периода от м. ноември 2017г. до м. ноември 2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, както и се осъжда „Т. г. ООД, ЕИК ***** да заплати на СТ. Н. Н., ЕГН *****, направените по делото разноси в размер на 3 311.10лв.

ОСЪЖДА „Т. т.“ ООД, ЕИК ***** да заплати на СТ. Н. Н., ЕГН *****, разноските за адвокатско възнаграждение в размер на 2700лв.(две хиляди и седемстотин лева) .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____